

Osiągnięcia

- 1) Identyfikacja czynników i technik negocjacyjnych, które zwiększają lub zmniejszają sukces poprawek Parlamentu Europejskiego w zwykłej procedurze ustawodawczej (ZPU) i specjalnej procedurze ustawodawczej (SPU).
- 2) Opracowanie, na bazie regresji logistycznej, ilościowych modeli predykcyjnych, które pozwalają z ok. 70-80% dokładnością przewidywać, które poprawki Parlamentu zakończą się sukcesem w ZPU i SPU przy negocjowaniu przyszłych projektów legislacyjnych.

Model sukcesu poprawek Parlamentu w ZPU wygląda następująco:

$$P(Y = 1) = \frac{1}{1 + e^{-\text{logit}(p)'}}$$

gdzie:

$$\begin{aligned} \text{logit}(p) = & (-2,274 + 0,372X_{\text{pakiet kilkuprojektowy}} - 0,011X_{\text{pakiet jednoprojektowy}} \\ & + 1,307X_{\text{poparcie Komisji}} + 0,351X_{\text{Trilog}} + 0,710X_{\text{Pierwsze czytanie}} \\ & + 0,265X_{\text{Trzecie czytanie}} + 0,422X_{\text{Bliskość końca kadencji}} + 0,016X_{\text{Spójność PE}} \\ & - 0,413X_{\text{Postulat finansowy}} + 1,106X_{\text{Postulat demokratyczny}} \\ & + 0,481X_{\text{Postulat instytucjonalny}} + 0,385X_{\text{Sprawozdawca-prezydencja}} - 0,008X_{\text{Ważność}} \\ & + 0,060X_{\text{Ważność dla PE}}) \end{aligned}$$

Model sukcesu poprawek Parlamentu Europejskiego w SPU:

$$P(Y = 1) = \frac{1}{1 + e^{-\text{logit}(p)'}}$$

gdzie:

$$\begin{aligned} \text{logit}(p) = & (-3,328 + 1,068X_{\text{pakietowanie}} + 1,504X_{\text{Opóźnienie}} + 2,996X_{\text{Nieformalne poparcie Komisji}} \\ & + 3,420X_{\text{Formalne poparcie Komisji}} + 1,319X_{\text{Trilog}} + 0,442X_{\text{Bliskość końca kadencji}} \\ & + 0,018X_{\text{Ważność}} + 0,720X_{\text{Postulat finansowy}} + 1,149X_{\text{Postulat demokratyczny}} \\ & - 0,116X_{\text{Postulat instytucjonalny}} + 0,810X_{\text{Sprawozdawca-prezydencja}} \\ & - 0,261X_{\text{Zaangażowanie ministrów}} + 0,787X_{\text{Dyrektywa}}) \end{aligned}$$

Powyższe modele mogą być wykorzystywane przez decydentów UE (np. do wyboru najlepszych technik negocjacyjnych), jak i naukowców (np. do prognozowania przyszłych wyników negocjacji).

- 3) Określenie na podstawie w/w modeli rekomendacji zwiększających skuteczność poprawek w ZPU i SPU, które mogą być wykorzystane w praktyce przez posłów do Parlamentu Europejskiego.
- 4) Konstrukcja bazy danych EUDEC zawierającej informacje na temat 123 zmiennych oraz 3188 poprawek zgłoszonych przez Parlament Europejski do 1218 projektów legislacyjnych (rozporządzeń, dyrektyw, decyzji i decyzji ramowych) uchwalonych w latach 1999-2009 w ramach ZPU i SPU.
- 5) Opracowanie teorii podejmowania decyzji legislacyjnych w UE, która łączy hipotezy wynikające z założeń racjonalizmu i konstruktywizmu. Dzięki temu wyjaśnia ona przebieg i efekty procesu legislacyjnego UE w sposób bardziej kompleksowy i dokładny.
- 6) Wykazanie, że konstruktywizm społeczny posiada wartość dodaną w wyjaśnianiu przebiegu i efektów procesu legislacyjnego UE i że jest dojrzałym programem badawczym, który powinien być częściej wykorzystywany przez badaczy UE
- 7) Wyjaśnienie przyczyn nowych zjawisk decyzyjnych w procesie legislacyjnych UE, to jest negocjowania projektów w trilogach, dążenia do porozumień legislacyjnych już w pierwszym czytaniu oraz coraz większej skłonności Parlamentu i Rady do zawierania porozumień pakietowych.
- 8) Określenie konsekwencji trilogów i wczesnych porozumień dla przebiegu i efektów procesu legislacyjnego UE.
- 9) Wyniki badań zostały opisane w rozprawie doktorskiej, którą kierownik projektu obronił z wyróżnieniem. Uzyskała ona trzy nagrody: Prezesa Rady Ministrów za wyróżnione rozprawy doktorskie, Polskiego Towarzystwa Nauk Politycznych za najlepszą pracę doktorską w zakresie nauk o polityce, Polskiego Towarzystwa Studiów Europejskich za najlepszą pracę doktorską z zakresu studiów europejskich.

Uzyskane wyniki

Główne pytanie badawcze, jakie postawiono w projekcie, brzmiało: jakie czynniki wpływają na sukces postulatów (poprawek) Parlamentu w zwykłej i specjalnej procedurze ustawodawczej? Aby na nie odpowiedzieć, wyprowadzono z racjonalizmu i konstruktywizmu szereg hipotez przewidujących pozytywny lub negatywny wpływ wielu czynników na sukces poprawek PE w tych procedurach. Następnie twierdzenia te zweryfikowano w oparciu o triangulację metod ilościowych (korelację, regresję logistyczną) oraz jakościowych (*case-studies*). Uzyskano następujące wyniki. Rozpoczynając od ZPU, badanie empiryczne wykazało, że sukces poprawek Parlamentu Europejskiego w tej procedurze jest bardziej prawdopodobny, jeśli instytucja ta: 1) łączy kilka projektów w jeden pakiet; 2) formułuje swoje postulaty w taki sposób, aby uzyskać dla nich poparcie ze strony Komisji; 3) negocjuje projekty legislacyjne w trilogach, a w przypadku projektów szczególnie ważnych dla UE decyduje się na negocjacje klasyczne; 4) dąży do osiągnięcia wczesnych porozumień legislacyjnych w pierwszym czytaniu lub przeciąga negocjacje do trzeciego czytania i za wszelką cenę unika finalizowania procedury w drugim czytaniu; 5) przeciąga negocjacje na okres bliski końca kadencji PE; 6) prezentuje w negocjacjach spójne stanowisko, czyli zgłasza poprawki popierane przez znaczną większość posłów; 7) desygnuje na sprawozdawcę projektu posła, który pochodzi z kraju pełniącego w tym samym czasie funkcję prezydencji Rady, pod warunkiem, że preferencje Parlamentu nie stoją w sprzeczności z interesem rządu tego państwa; 8) zgłasza poprawki demokratyczne lub instytucjonalne. Analiza wykazała również, że pozytywny wpływ na sukces postulatów Parlamentu w ZPU posiada socjalizacja oraz wysoka ważność projektu dla PE. Ponadto, ujawniono negatywne oddziaływanie trzech czynników: rozpatrywania projektu w komisji ENVI, ważności aktu prawnego oraz zgłaszania postulatów finansowych. Natomiast badanie nie dowiodło, jakoby rozpatrywanie projektu w komisji IMCO, wspólna tożsamość narodowa prezydencji i komisarza oraz sprawozdawcy i komisarza, doświadczenie i płeć sprawozdawcy, pakietowanie (wymiana) w obrębie jednego projektu, zasada głosowania w Radzie, forma aktu prawnego (dyrektywa, rozporządzenie, decyzja), pilność projektu, przynależność posła do EPP lub S&D oraz rozpatrywanie projektu w komisjach CULT i LIBE wywierały widoczny wpływ na sukces poprawek Parlamentu w ZPU¹.

Natomiast w odniesieniu do SPU, badanie empiryczne wykazało, że sukces poprawek Parlamentu Europejskiego w tej procedurze jest bardziej prawdopodobny, jeśli instytucja ta: 1) stosuje technikę pakietową, czyli blokuje przebieg negocjacji nad projektem rozpatrywanym w zwykłej procedurze ustawodawczej lub budżetowej, w których posiada istotne kompetencje legislacyjne, uzależniając jego odblokowanie od uwzględnienia przez Radę poprawek zgłoszonych przez Parlament do projektu uchwalanego w tym samym czasie w SPU; 2) opóźnia przyjęcie swojej opinii lub zgody; 3) formułuje swoje roszczenia (poprawki) w taki sposób, aby uzyskać dla nich formalne lub nieformalne poparcie ze strony Komisji Europejskiej; 4) zmusza Radę do negocjacji projektów w trilogach; 5) przeciąga negocjacje legislacyjne na okres sześciu miesięcy przed końcem kadencji PE; 6) mianuje na funkcję sprawozdawcy projektów posłów pochodzących z państwa, które w tym samym czasie sprawuje prezydencję w Radzie; 7) zgłasza poprawki demokratyczne i finansowe. Ponadto, analiza ujawniła, że PE jest bardziej skuteczny w SPU, gdy negocjacje dotyczą projektów ważnych dla UE, dyrektyw oraz gdy projekt jest rozpatrywany w komisji BUDG. Z kolei negatywny wpływ na sukces postulatów PE w SPU ma: rozpatrywanie projektu w komisji PECH oraz zaangażowanie ministrów w proces decyzyjny przed uchwaleniem stanowiska przez PE. Nie zidentyfikowano natomiast widocznego oddziaływania: doświadczenia i płci sprawozdawcy, wspólnej tożsamości narodowej sprawozdawcy i komisarza oraz prezydencji i komisarza, rozpatrywania projektu w komisji AFET, zasady głosowania w Radzie, pilności projektu oraz przynależności sprawozdawcy do małej grupy politycznej².

W wyniku badań jakościowych w Parlamencie zidentyfikowano również trzy nieformalne zjawiska, które w ostatnich latach widocznie zdeformowały przebieg i rezultaty procesu legislacyjnego UE. Pierwszym są trilogi, czyli zamknięte dla publiczności spotkania między przedstawicielami Parlamentu, Rady i Komisji. Zawiera się w ich trakcie nieformalne porozumienia legislacyjne, które są potem formalizowane bez zmian na posiedzeniach plenarnych instytucji ustawodawczych UE. Badanie empiryczne ujawniło szereg czynników powodujących większą skłonność przedstawicieli Parlamentu i Rady do rozstrzygnięcia projektów w trilogach. Przede wszystkim, zaobserwowana w latach 1999-2009 tendencja do ich coraz częstszego organizowania jest efektem socjalizacji odbywającej się w płaszczyźnie wewnątrz- (w komisjach PE) i międzyinstytucjonalnej, nie zaś preferencji instytucji czy własności projektów. Analiza ilościowa wykazała, że członkowie LIBE i ITRE znacznie częściej nawiązywali współpracę nieformalną niż inni, podczas gdy posłowie z TRAN i EMPL - rzadziej. Badanie ujawniło również pozytywny wpływ na organizację trilogów

¹ Zob. *Warunki sukcesu poprawek Parlamentu Europejskiego w zwykłej procedurze ustawodawczej; Jak negocjować w Brukseli? Proces podejmowania decyzji w Unii Europejskiej.*

² Zob. *Skuteczność poprawek Parlamentu Europejskiego w procedurze konsultacji (specjalnej procedurze ustawodawczej); Jak negocjować w Brukseli?...*

pakietów, opóźnienia opinii, presji czasu, pilności i kompleksowości projektu oraz zapracowania prezydencji³.

Drugim nieformalnym zjawiskiem są wczesne porozumienia legislacyjne w ZPU. Można je zdefiniować jako akty prawne, które są nieformalnie ustalane przez przedstawicieli Parlamentu, Rady i Komisji w trilogach odbywających się w początkowej fazie tej procedury, a następnie formalnie uchwalane na posiedzeniach plenarnych tych instytucji w pierwszym lub na początku drugiego czytania. Tak jak w przypadku trilogów badanie empiryczne doprowadziło do wniosku, że wczesne porozumienia legislacyjne nie wynikają, jak twierdzi racjonalizm, z preferencji aktorów czy własności projektów, lecz są efektem socjalizacji. Analiza dowiodła również, że w komisjach Parlamentu ugruntowały się odmienne normy proceduralne w zakresie skłonności do zawierania wczesnych porozumień. W LIBE i ECON zidentyfikowano silny wzorzec rozpoczynania nieformalnej współpracy z Radą już na pierwszym etapie ZPU. Z kolei w CULT i TRAN zakorzeniły się bardziej konfliktowe kultury podejmowania decyzji, według których właściwym sposobem postępowania jest unikanie wczesnych porozumień i przeciąganie negocjacji do drugiego i trzeciego czytania. Ponadto, analiza empiryczna wykazała, że szybkie kompromisy są bardziej prawdopodobne, gdy sprawozdawca pochodzi z państwa członkowskiego sprawującego w tym samym czasie prezydenturę w Radzie - co wskazuje na obecność relacji narodowych w procesie decyzyjnym w UE - oraz gdy negocjacje toczą się w okresie bliskim końca kadencji. Z kolei szansa na wczesne porozumienie widocznie maleje w przypadku projektów ważnych dla UE⁴.

Trzecim nieformalnym zjawiskiem jest wzrastająca tendencja do zawierania porozumień pakietowych. Są to kompromisy legislacyjne uzgadniane przez Parlament i Radę w odniesieniu do jednego lub kilku rozpatrywanych łącznie projektów, w których poszczególne kwestie (postulaty) lub propozycje legislacyjne są ze sobą ściśle połączone i stanowią przedmiot handlu. Obie instytucje dokonują ich wymiany w ten sposób, że pierwsza akceptuje istotne postulaty drugiej, uzyskując w zamian aprobatę dla swoich najważniejszych żądań. Analiza empiryczna wykazała, że występującymi w obu procedurach czynnikami determinującymi zawieranie porozumień pakietowych są: prowadzenie negocjacji w trilogach, obecność wielu różnorodnych i konfliktowych postulatów, którymi można się wymieniać, zapracowanie prezydencji oraz redystrybucyjny charakter projektu. Ponadto, w SPU pakiety są częściej spotykane, gdy Parlament opóźnia uchwalenie swojej opinii, projekt jest pilny, ważny i ma formę decyzji. Z kolei w ZPU zauważono, że handel rozszczeniami stanowi efekt socjalizacji oraz jest częściej spotykany w przypadku dyrektyw⁵.

Ponadto, projekt wykazał, że konstruktywistyczny program badawczy posiada wartość dodaną w wyjaśnianiu przebiegu i efektów procesu podejmowania decyzji w UE⁶. Wskazuje na to pięć argumentów. Po pierwsze, w kilku badaniach empirycznych zidentyfikowano wpływ socjalizacji na przebieg procesu decyzyjnego. Dotyczy to w szczególności trilogów, wczesnych porozumień, pakietowania oraz sukcesu postulatów w ZPU. Zgodnie z przewidywaniami konstruktywizmu specyficzne warunki społeczne funkcjonujące w tej procedurze, zwłaszcza wysoka częstotliwość i intensywność kontaktów międzyinstytucjonalnych, generują wiele nieformalnych norm decyzyjnych, które są internalizowane przez decydentów, uznawane za „właściwą rzecz do zrobienia” i automatycznie powielane przy negocjowaniu kolejnych aktów prawnych, bez zastanawiania się nad ich konsekwencjami chociażby dla demokracji.

Po drugie, kluczową rolę w unijnym procesie podejmowania decyzji odgrywa czynnik strukturalny. W badaniach empirycznych zauważono, że rozpatrywanie projektów przez określone komisje parlamentarne wpływa na organizację trilogów, zawieranie wczesnych porozumień, poparcie Komisji dla poprawek PE czy nawet sukces Parlamentu w ZPU i w SPU. Wyniki te dowodzą słuszności założenia, że w strukturach organizacyjnych Parlamentu ugruntowują się specyficzne normy materialne i proceduralne, które informują, jakie postulaty należy zgłaszać oraz w jaki sposób je negocjować z Radą.

Po trzecie, zidentyfikowano wyraźny wpływ trilogów na przebieg i efekty podejmowania decyzji w UE. Rozstrzygnięcie projektów w ich ramach skutkuje większym sukcesem Parlamentu w ZPU i SPU oraz jest warunkiem *sine qua non* pakietowania czy wczesnych porozumień legislacyjnych. Błędne okazało się zatem twierdzenie racjonalistów, że trilogi są instytucjonalnym produktem preferencji aktorów, który ma na celu tylko ułatwienie i przyspieszenie negocjacji. W rzeczywistości w trilogach funkcjonują warunki społeczne determinujące kooperacyjną kulturę podejmowania decyzji, w której właściwym sposobem zachowania jest rozwiązywanie problemów i deliberacja. To ona transformuje preferencje decydentów, informując ich, jakie postulaty są właściwe w danej sytuacji. Jednocześnie powoduje, że negocjatorzy poszukują kompromisów satysfakcjonujących wszystkie strony.

³ Zob. „*Nie chcę, ale muszę*”. Powody negocjowania aktów prawnych Unii Europejskiej w trilogach; Jak negocjować w Brukseli?....

⁴ Zob. *Jak negocjować w Brukseli?*...

⁵ Zob. *Porozumienia pakietowe w procesie legislacyjnym Unii Europejskiej; Jak negocjować w Brukseli?*...

⁶ Zob. *Zastosowanie konstruktywizmu w wyjaśnianiu przebiegu i efektów procesu legislacyjnego UE*.

Po czwarte, analiza empiryczna zmieniła racjonalistyczne myślenie o roli Komisji w procesie legislacyjnym. Jak dotąd uważano, że postulaty Parlamentu mają większą szansę na sukces, gdy zostały formalnie poparte przez tę instytucję, czyli były inkorporowane do wniosku legislacyjnego. Jak bowiem stanowi art. 293 TFUE, Rada może zmienić wniosek legislacyjny Komisji tylko jednomyślnie. Ale badanie dowiodło, że Komisja niezmiernie rzadko uwzględnia roszczenia posłów w projekcie, decydując się raczej na ich obronę ustną. Z perspektywy racjonalistycznej takie działanie powinno osłabiać sukces Parlamentu, ale analiza empiryczna wykazała coś odwrotnego. Wynik ten można wyjaśnić tylko za pomocą konstruktywizmu, według którego odpowiedzialna za ten efekt jest specyficzna kultura kooperacyjna, jaka ugruntowała się w relacjach między Radą i Komisją. Z racji licznych tajnych i nieformalnych kontaktów między pracownikami tych instytucji nastąpiła socjalizacja, za sprawą której pracownicy Rady traktują Komisję jako zaufanego i bezstronnego interlokutora, dlatego w większości przypadków kierują się jej stanowiskiem.

Po piąte, analiza empiryczna potwierdziła twierdzenie konstruktywizmu, że tożsamość narodowa decydentów kształtuje przebieg i wyniki procesu legislacyjnego UE. Świadczą o tym takie rezultaty jak: pozytywny wpływ wspólnej tożsamości narodowej sprawozdawcy i prezydencji na zawieranie wczesnych porozumień w pierwszym czytaniu oraz pakietów jednoprojektowych, bardziej prawdopodobne udzielanie poparcia przez Komisję dla postulatów PE, gdy komisarz właściwy w sprawie projektu pochodzi z państwa sprawozdawcy projektu czy większe prawdopodobieństwo sukcesu postulatów PE w ZPU i SPU, gdy sprawozdawca pochodzi z państwa pełniącego w tym samym czasie funkcję prezydencji w Radzie.

Rezultatem projektu jest również odkrycie istotnej roli Sekretariatu Generalnego Rady w negocjacjach nad kształtem traktatów UE⁷ oraz określenie konsekwencji nowych zjawisk decyzyjnych - trilogów i wczesnych porozumień - dla procesu legislacyjnego UE. Wykazano empirycznie, że zwiększają one prawdopodobieństwo sukcesu poprawek PE, ale też generują wiele negatywnych skutków: elitaryzację i indywidualizację negocjacji, uprzywilejowanie prezydencji, sprawozdawców i koordynatorów frakcji kosztem innych decydentów, niebezpieczeństwo utraty kontroli przez instytucję nad procesem podejmowania decyzji, utrudnienie renegocjacji wypracowanego w trilogach kompromisu na posiedzeniach plenarnych instytucji, ograniczenie transparentności, powstanie nieformalnych, trudno wykrywalnych, relacji między negocjatorami Parlamentu, Rady i Komisji pochodzącymi z tych samych państw członkowskich, mniejsza skłonność Parlamentu do proponowania radykalnych poprawek, osłabienie pozycji komisji PE. W ramach projektu zbadano, co powoduje, że poszczególni posłowie są wybierani na sprawozdawców i koordynatorów. Analiza wykazała m.in., że deputowani z nowych państw członkowskich są dyskryminowani przy przyznawaniu w/w stanowisk, przez co mają niewielki wpływ na końcowy wynik negocjacji legislacyjnych⁸. W projekcie zaproponowano instytucjonalne remedia na powyższe problemy⁹.

Wpływ na dyscyplinę

Po pierwsze, w ramach projektu skonstruowano konstruktywistyczną teorię podejmowania decyzji w UE, która uzupełnia dominujące obecnie koncepcje racjonalistyczne oraz pozwala lepiej zrozumieć proces decyzyjny w UE. Jest to ważne, ponieważ w literaturze dotyczącej procesu legislacyjnego UE brakuje opracowań, które proponowałyby hipotezy wyprowadzone z konstruktywizmu. Ponadto, podkreśla się w niej, że ten program badawczy nie spełnia wymogów naukowych, ponieważ nie proponuje hipotez i nie poddaje ich weryfikacji. Projekt pokazał jednak, że konstruktywizm, po poprawkach ontologicznych, epistemologicznych i metodologicznych, posiada eksplanacyjną wartość dodaną i powinien być częściej stosowany przez politologów. Po drugie, projekt pozwolił lepiej zrozumieć i wyjaśnić przebieg oraz efekty procesu legislacyjnego UE. Przede wszystkim, zidentyfikował szereg czynników wpływających na sukces poprawek PE w ZPU i SPU, które nie były znane lub dogłębnie zbadane w literaturze. Dotyczy to w szczególności czynników społecznych, strukturalnych, nieformalnych i personalnych. Dotychczas były one pomijane przez badaczy, gdyż wyjaśniali oni proces decyzyjny UE tylko za pomocą kategorii racjonalistycznych: preferencji aktorów, materii negocjowanych projektów czy norm formalnoprawnych (np. zasada głosowania w Radzie). Projekt pokazał, że powinni oni poszerzyć swoją perspektywę analizy o bardziej społeczne i personalne czynniki. Po trzecie, dzięki projektowi zidentyfikowano oraz kompleksowo wyjaśniono wpływ nowych nieformalnych zjawisk na efekty i przebieg procesu legislacyjnego UE. Mowa tu przede wszystkim o trilogach i wczesnych porozumieniach w pierwszym czytaniu. We współczesnej literaturze mechanizmy te są rzadko badane. Projekt umożliwił lepsze zrozumienie ich przyczyn i

⁷ Szara eminencja Konferencji Międzyrządowych. Rola Sekretariatu Generalnego Rady w negocjowaniu traktatów UE.

⁸ Zob. *Koordynatorzy grup politycznych w Parlamencie Europejskim; Selekcja sprawozdawców w siódmej kadencji Parlamentu Europejskiego; Analiza aktywności posłów do Parlamentu Europejskiego siódmej kadencji w zakresie frekwencji w głosowaniach, pytań parlamentarnych i przemówień plenarnych.*

⁹ Zob. *Jak negocjować w Brukseli?...*

konsekwencji dla legislacji UE, a także zaproponował remedia na problemy przez nie generowane. Po czwarte, projekt powinien zachęcić polskich politologów i prawników do stosowania w ich badaniach triangulacji metod jakościowych i - przede wszystkim - ilościowych. Dzięki użyciu tej formuły metodologicznej w projekcie udało się bowiem osiągnąć bardziej kompleksowy i dogłębny obraz przebiegu i efektów procesu legislacyjnego UE. Po piąte, skonstruowane w ramach projektu ilościowe modele predykcyjne będą mogły być wykorzystywane przez badaczy z całego świata do przewidywania wyników przyszłych negocjacji legislacyjnych w ZPU i SPU, co zwiększy możliwości predykcyjne politologii. Po siódme, w ramach projektu została stworzona baza danych składająca się z 3188 poprawek zgłoszonych do 1218 aktów prawnych uchwalonych w latach 1999-2009 w ZPU i SPU. Jest ona publicznie dostępna dla badaczy UE, którzy mogą ją wykorzystywać do testowania swoich hipotez. Może to doprowadzić do odkrycia nowych faktów na temat procesu legislacyjnego UE, uzyskania pewniejszej wiedzy (krzyżowa i powtarzalna weryfikacja hipotez) oraz większej skłonności polskich politologów do badań empirycznych, zwłaszcza ilościowych. Po ósme, w ramach projektu opracowano rekomendacje, jak decydenci Parlamentu Europejskiego powinni negocjować z Radą, aby zwiększyć szansę sukcesu swoich poprawek w ZPU i SPU. Oznacza to, że efekty projektu mają potencjał aplikacyjny, mogą być wykorzystane w praktyce, co jest rzadkie w politologii. Po dziewiąte, projekt zmienił pogląd na temat roli Sekretariatu Generalnego w procesie legislacyjnym. Dotychczas był on postrzegany tylko jako notariusz prezydencji i Rady. Tymczasem wykazano, że w określonych warunkach może on widocznie wpływać na końcowe efekty negocjacji. Po dziesiąte, zidentyfikowano czynniki, które wpływają na mianowanie posłów na ważne funkcje sprawozdawców i koordynatorów frakcji (uczestniczą w trilogach) oraz ich większą aktywność w PE. Deputowani będą mogli wykorzystać te wyniki w praktyce do zwiększenia swoich szans na otrzymanie w/w stanowisk i uzyskanie widocznego wpływu na wynik negocjacji legislacyjnych w UE.